

Com se veu, lo cas era fulminant; per lo que al cap de sis mesos de sostenir aquestas alarmants relacions varen tenir de casarse; assegurantme algú que passaren nna lluna de mel tal com s' havian imaginat

Jo, la vritat, desde 'l dia del casament que no 'ls havia vist ja feya quatre anys; quan l' altre dia vareig pensar férloshi una visita, ab l' objecte al mateix temps, de veure si cobrava res á compte dels cinquanta duros que 'ls havia deixat per comprar mobles.

La visita no pogué ser mes intempestiva.

A la sala de rebre hi havian duas criaturas revolcantse, brutas y mitj despulladas, en tant que á la sala se 'n sentia un' altre de poch mesos, ab uns plors que ho aixordava tot. ¡En quatre anys, tres! L' Angelet s' estava á la cunya cusintse los botons d' uns calsetets. L' Angeleta tota despentinada y casi descalsa, corria atrafegada d' assi d' allá: la pobra estava feta un fregall. A la qüenta havian tingut serracina á causa de haver surtit l' olla salada y no haver pogut dinar.

Confesso que aquell quadro va eternirme, y vaig surtir d' allí lo mes prompte que vareig poder.

Lo cas revesteix un caràcter histórich que fa pensar una mica y es tant freqüent y comú, que á mi no 'm treuran dels meus tretze.

No obstant, hi ha qui afirma que l' amor es una necessitat ó quant menos una malaltia que ningú pot lliurarsen. Com si diguessim una especie de brom, que tart ó d' hora, d' aquesta ó d' aquella manera, deu desarrollarse en l' individu ab lo corresponent desenllás de matrimoni.

Acepto que siga una malaltia que no podém evitarla, pero are bé: ¿per qué en lloch d' enganyarse en mútuas promesas durant lo festeig, no 's mira d' abolir aquell tramit en que sols serveix per mes endevant retreuessel ab alló de: *Tu 'm vas ben enganyar! Qui s' ho havia de creurer!* etc., etc.

¿No podrian ferse 'ls contractes per medi d' una especie de subastas en mercats públichs, ab tot l' aparato de *tant ne vull, tant te 'n daré*; y al crit pelat de *qui 'n dona més?*

¿Qué costaria? Ba! no hi ha que ruborise. Al cap y á la fi, no 'n fa poch de temps que aquest método s' emplea á porta tancada!

JOAN RIBAS PUIGVERT.

COR D' ÀNGEL

Molt estimava la Estrella al seu promés, á l' Enrich, mes sa germana, trapella, envejosa y mes gran qu' ella, mal ne deya sens fatich.

A tot hora li contava qu' ell tots los vicis tenia, qu' ella el seu be desitjava, y que si acás s' hi casava desgraciada seria.

Tant be ho sabia expressá, que la ignoscanta tanjana al pobre Enrich desayrá; satisfeta aixís quedá l' astuta de sa germana.

Pera calmar lo torment que l' ánima l' hi oprimia, va tancarse á un convent, pero sempre al pensament al seu estimat tenia.

Al cap de l' any professava, y als pochos dias sapigué que sa germana 's casava, ab un que molt l' estimava y era un jove molt de be.

De moment ella pensá si era ell lo seu promés, mes eixa idea allunyá, fora un pecat sospitá que sa germana aixó fes.

Pero ¡ay! que ben aviat sapigué la traydoria qu' ella li havia jugat, y que 'l 'via disfamat perque per ella 'l volia.

Delicada com se veyá, puig tenia 'l cor malmés, tal nova impresió li feya que la pobreta s' ajeya per no aixecarse may més.

Y 's diu que al mori 's portava com una gran cristiana, que 'l nom d' ell pronunciava, y de tot cor perdonava la trayció de sa germana.

JOAN VÍA.

